

εννέα ευρώ και έξι λεπτόν (2.570.629,06 €), η οποία κατασχέθηκε εις χείρας του καθ' ου η ανακοπή Ελληνικού Δημοσίου, ως τρίτου, δυνάμει του ενδίκου κατασχετηρίου εγγράφου και υπογράφησε το καθ' ου η ανακοπή και ήδη αναρρεσε Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει στους ανακόπτοντες και ήδη αναρρεσθέντες τα κατασχεθέντα εις χείρας του και αναρρεσθέντα ειδικότερα για τον καθένα τους στην απόφαση χρηματικά ποσά. Έτσι κρίνοντας το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αρθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε τις προδιαληφθείσες διατάξεις των άρθρων 983, 985, 986, 987 Κ.Πολ.Δ. και 95 παρ. 1, 3 και 5 του ν. 2362/1995, δεχόμενο ως νόμιμη και βάσιμη κατ' ουσίαν την ένδικη ανακοπή και τα αντίθετος υποστηριζόμενα από τον αναρρεσθέν με την υπό κρίση αίτηση τυγγίνον αβάσιμα. Ειδικότερα το αναρρεσθέν επικαλείται προσχόντως με το αναρρητήριο ακυρότητα της επίδικου κατασχέσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 983 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. και 95 του ν. 2362/1995, διότι η επίδοση του κατασχετηρίου στην καθ' ης η κατάσχεση εταιρεία με την επωνυμία "... Α.Ε.", δεν έγινε εντός οκτώ μερών από την επίδοση αυτού στο Ελληνικό Δημόσιο, ως τρίτο, αλλά προηγήθηκε ταύτης και συγκεκριμένα έλαβε χώρα την 31-1-2014, ενώ η προς την αρμοδία υπηρεσία του Ελληνικού Δημοσίου επίδοση έγινε την 4-2-2014, και συνεπώς το δευτεροβάθμιο κατά παράβαση του άρθρου 987 Κ.Πολ.Δ., δεν εκήρυξε άκυρη την κατάσχεση υποπίπτοντας έτσι στην πλημμέλεια του άρθρου 560 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ.. Ο ισχυρισμός αυτός και αντίστοιχος λόγος αναρρέσεως είναι αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με την προεκτεθείσα σχετική νομική σκέψη, η κατάσχεση είναι άκυρη, κατ' άρθρο 983 παρ.2 Κ.Πολ.Δ., αν το κατασχετήριο δεν επιδοθεί, εντός οκταήμερου από της εις τον τρίτο επιδόσεώς του, στον καθ' ου η εκτέλεση, όχι δε και όταν η επίδοσή του στον τελευταίο γίνεται πριν από την επίδοση αυτού στον τρίτο, οπότε και δεν τίθεται ζήτημα οκταήμερου προθεσμίας. Περαιτέρω το αναρρεσθέν προσάπτει στην προσβαλλομένη απόφαση την από τον αριθμό 5 του άρθρου 560 Κ.Πολ.Δ. πλημμέλεια, συνισταμένη ειδικότερα στο ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο παρέλειψε να ερευνήσει τις νομισματικές προβληθείσες ενστάσεις του σχετιζόμενης με την εγκυρότητα του κατασχετηρίου, την εκτελεσιμότητα της αποφάσεως του Δικαστηρίου και το βέβαιο και εκκαθαρισμένο του ποσού της απαιτήσεως των αναρρεσθέντων. Ο λόγος αυτός αναρρέσεως είναι αβάσιμος διότι, όπως σαφώς προκύπτει από το συνολτικώς παρατιθέμενο ανωτέρω περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως όλες οι ενστάσεις που επικαλείται το αναρρεσθέν ερευνήθησαν και απερρίφθησαν από το Δικαστήριο. Τοίτο άλλοστε προκύπτει σαφώς και από το περιεχόμενο του αναρρητηρίου με το οποίο προβάλλεται συγγρόνος και αντιφατικός μομφή στην προσβαλλομένη απόφαση για την απόρριψη από το Δικαστήριο των ίδιων ενστάσεων του αναρρεσθέντος, χωρίς μάλιστα να αποδίδεται σχετικός συγκεκριμένο ερμηνευτικό ή υπαγογικό νομικό σφάλμα στην προσβαλλομένη απόφαση.

Κατ' ακολουθίαν τον ανωτέρω, η αίτηση αναρρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να καταδικασθεί το αναρρεσθέν, ως ηττώμενο (άρθρα 176, 183 και 191 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.), στην πληρομή των δικαστικών εξόδων των αναρρεσθέντων, μειομένων όμως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 22 παρ. 1 του ν. 3693/57, της υπ' αριθμ. 134423/28-12-1992 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης και του άρθρου 28 παρ. 5 του ν. 2579/98, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπται την από 9 Αυγούστου 2016 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, για ανάρρηση της υπ' αριθμ. 2869/2016 αποφάσεως του ως Εφετείου δικάσαντος Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επιβάλλει στο αναρρεσθέν τα δικαστικά έξοδα των αναρρεσθέντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 28 Νοεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 7 Μαρτίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ